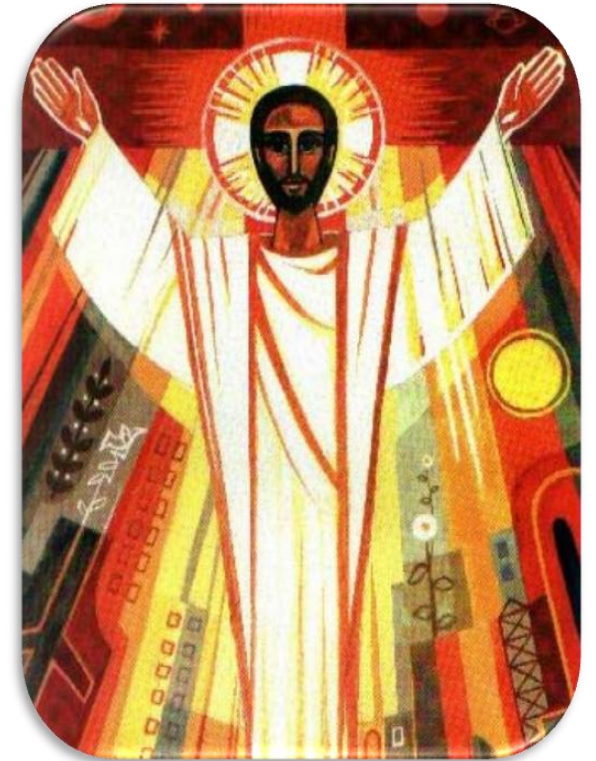

"Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre, s'ajupí i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi va entrar. Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué". (Joan 20, 3-8)

BONA PASQUA!

Al·leluia!

“Entrà, ho veié i cregué” (cf. Jn. 20, 8)

El “deixeble estimat” cercava l’Estimat,
corria cap al sepulcre.
Esbufegava encara,
procurava alenar nou aire,
el cor batejava de pressa,
esperà Simó Pere,
Tal volta no gosava saber la veritat tot sol.
Tal volta tenia por?

“Entrà” tot seguit.

Cercava en el sepulcre la mort;
cercava en la foscor,
cercava en l’espai tancat d’una tomba.
Cercava, ras i curt,
 en el seu cor de pedra,
 en el seu capteniment,
 en el seu desencís,
 des de les tenebres del Divendres.

Amb tot... **“Ho veié”**.

Es deixà il·luminar per la Llum,
se li obriren els ulls,
se li eixamplà l’esperit,
s’assossegà el respir.

“I cregué”

amb cor nou,
amb mirada espurnejant,
amb ment desperta,
amb fe esperançada.

el que Ell havia dit mesos enrere:

“al tercer dia ressuscitaré” (cf. Mt. 17, 23)

Cert! El cos és absent;
no així el seu esperit: És viu!

El goig inunda el cor nou,
correm... tornem a casa.
Anunciem el que hem vist!
Anunciem la veritat de la fe.
Anunciem-ho a les places, als carrers,
a l’escola i a les cruïlles de la vida.
Anem a l’encontre de l’altre,
sortim a les perifèries,
sortim de nosaltres mateixos,
sortim a anunciar que en un cor nou, net i pur
 Ell hi és present,
 Ell hi és viu,
 Ell hi fa estada.

Et veig vivent en els germans,
et veig vivent en els bocins d’estimació de cada dia,
et veig vivent en els esforços per la pau quotidiana,
et veig vivent en les passes fermes per la unitat,
et veig vivent en els signes de perdó que superen enemistats,
et veig vivent en la joia perenne del qui tot ho espera de Tu.

Com al deixeble estimat, dóna’m

 peus lleugers per a córrer en la recerca del teu rostre,
 silenci i assossec per entrar en el meu cor i en el cor de la humanitat,
 mirada neta per a veure la teva misteriosa presència entre nosaltres,
 humilitat per a deixar créixer la fe i la confiança en Tu, Senyor de la Vida.

Al·leluia! Al·leluia! Amén.

Superiora General
GG. Caputxines de la Mare del Diví Pastor
Abril 2015